

Γέρ. Γαβριήλ: «Καλύτερα να δίνεις παρά να παίρνεις!» - 1ο Μέρος

[Ορθοδοξία / Μορφές](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

Εξάμηνο Μνημόσυνο του Γέροντος της αγάπης Γαβριήλ

Καλύτερα να δίνεις παρά να παίρνεις!

Η παρατήρηση και ο προβληματισμός αποτελούν τη βάση της προόδου της επιστήμης και της αντιμετώπισης των προβλημάτων της ζωής μας. Σε μια παραλία όπου στιβάζονται σωροί από κόκκους άμμου βλέπουμε μια διαρκή κίνησή τους με τη δύναμη των κυμάτων που σπάζουν επάνω τους. Αν είχαμε χρωματίσει μερικούς κόκκους της που βρίσκονταν στην επιφάνεια θα βλέπαμε ότι εξαφανίζονται από κάποιο κύμα, που σημαίνει ότι βυθίζονται βαθιά μέσα στην άμμο και μετά από πολλά κτυπήματα μερικούς από αυτούς τους βρίσκουμε πάλι στην επιφάνεια. Κόκκοι άμμου είμαστε και εμείς, αδελφοί μου, και η μανία των κυμάτων της ζωής μας βυθίζει, για να μας επαναφέρει πάλι, χωρίς αυτό να είναι σίγουρο, μετά από πολλά κτυπήματα.

Μη νομίσουμε ότι επειδή είμαστε στην επιφάνεια θα παραμείνουμε μόνιμα σε αυτήν. Προσωρινοί είμαστε, όχι μόνιμοι. Είμαστε κόκκοι άμμου σε μια μετακινούμενη στιβάδα, είμαστε μονάδες μιας κοινωνίας στην οποία κατά τη φράση του Ηρακλείτου «τα πάντα ρει», δηλαδή όλα είναι ρευστά, τίποτα δεν είναι στατικό, τίποτα δεν σταματάει ποτέ. Επομένως όλα αλλάζουν διαρκώς, όλα υφίστανται φθορά ή μεταβολή. Γι' αυτό και η συνειδητοποιημένη πάντοτε Εκκλησία μας μας προετοιμάζει για τις προσωπικές, οικογενειακές, κοινωνικές και εθνικές ανακατατάξεις αυτές λέγοντας δια του στόματος του Προφητάνακτος Δαβίδ: «Πλούσιοι επτώχευσαν και επείνασαν, οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού» (Ψαλμ. λγ 11).

Όταν βρισκόμαστε στην επιφάνεια της άμμου δεν φανταζόμαστε τις περισσότερες φορές ότι ένα κύμα μπορεί να μας οδηγήσει στην αφάνεια, από την οποία πάλιν άλλο κύμα με Θεία μόνο συνέργεια μπορεί να μας επαναφέρει στο φως. Την επιφάνεια, όταν βρισκόμαστε σε αυτήν, δεν πρέπει να την απολαμβάνουμε ασυλλόγιστα. Πολλοί θα ήθελαν να βρίσκονταν στη θέση μας, αλλά δεν τα καταφέρνουν. Οφείλουμε να συλλογισθούμε ότι ο Θεός μας έχει αξιώσει αυτής της τιμής της επιφανειακής απολαύσεως και να τείνουμε πάντοτε χέρι βοήθειας σε αυτούς που στερούνται αυτής της χάριτος. Το χέρι βοήθειας είναι η έκφραση της αγάπης μας προς τους στερημένους της χάριτός μας. Και ο Θεός μας που βλέπει την αγάπη μας απομακρύνει τα κύματα της καταστροφής από κοντά μας. Η αγάπη απομακρύνει το κύμα του εναντίον μας παιδαγωγικού κύματος του Κυρίου μας.

Τα τελευταία χρόνια είδαμε πολλά κύματα να αναποδογυρίζουν πλήθος συνανθρώπων μας. Είδαμε υπερήφανους συμπατριώτες μας προδομένους και πικραμένους από όλους εκείνους που νόμισαν ότι μπορούν να τους χειραγωγήσουν σωστά και να τους οδηγήσουν σε σφαίρες ευημερίας, με σκυμμένα τα κεφάλια από το βάρος των καθημερινών πολλαπλών προβλημάτων. Τους είδαμε να πένονται, αλλά τις περισσότερες φορές να μην λησμονούν να ευχαριστήσουν το Θεό, για ο,τι τους χαρίζει καθημερινά βλέποντας και οι ίδιοι πως κάποιιο δίπλα τους, γύρω τους, στερούνται και αυτών των ολίγων αγαθών που τους έχουν παραμείνει. Και δεν μένουν στην πιστοποίηση της στερήσεως.

Σπεύδουν με φιλάδελφα αισθήματα να προσφέρουν από το ταμείο της αγάπης τους

με την καρδιά τους. Είδαμε, τέλος, την πληγωμένη αξιοπρέπεια των αποδεκτών της αγάπης, που διστακτικά δέχθηκαν την ενίσχυση, τον καλό λόγο, τη συμπαράσταση. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι που πριν λίγα χρόνια μοίραζαν τα αποθέματα της αγάπης τους, στους άλλους! Τώρα βρίσκονται οι ίδιοι αποδέκτες της αγάπης κάποιων άλλων.

Δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η αγάπη και η κακία είναι αδελφές, γεννημένες από την ίδια μήτρα. Είναι όμως αντίθετες. Η καθεμιά ακολουθεί το δικό της δρόμο. Σε ένα μονάχα σημείο συναντώνται μεταξύ τους! Στο σημείο της κατανοήσεως ότι και η μία και η άλλη είναι δανεικές και αν κάνουμε το καλό, ο Θεός θα το φέρει μπροστά μας, όταν εμείς θα το έχουμε ξεχάσει. Ακόμη και οι άνθρωποι που ευεργετήσαμε να λησμονήσουν, Εκείνος δεν ξεχνά ποτέ! Μην διστάζουμε, λοιπόν, να κολυμπήσουμε στην αγάπης τα όμορφα νερά, που δεν τα επηρεάζουν κύματα καταποντισμού ποτέ.

Η νηνεμία της αγάπης, του θείου έρωτα προς τον Ιησού Χριστό και η ανιδιοτέλεια, δηλαδή η αδιαφορία για το αν η αγάπη μας στον Χριστό συνεπάγεται χαρές ή οδύνες ευφραίνει τη ζωή μας. Είναι νηνεμία αρχοντιάς και ανωτερότητας, χωρίς μιζέριες, υπολογισμούς και φόβους, λεβέντικη και άξια του θείου μεγαλείου και της απόλυτης εμπιστοσύνης στην φιλική διάθεση του Χριστού, που μας αγαπά.

[Συνεχίζεται]

<http://bit.ly/2m7FZro>